

R.M. Mc Cheyne

ISRAEL WELGELUKZALIG, VERLOST DOOR DE HEERE

„Welgelukzalig zijt gij, o Israë! wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door den Heere, het schild uwer hulp, en die een zwaard is van uw hoogheid; daarom zullen zich uw vijanden geveinsdelijk aan u onderwerpen, en gij zult op hun hoogten treden. (Deut. 33 : 29).

Dit zijn de laatste woorden van Mozes, de man Gods. Hij was nu honderdtwintig jaar oud, zijn oog was nog niet donker geworden, zijn krachten waren niets verminderd. Veertig jaren lang had hij het volk door de woestijn geleid, hij had hen verzorgd, en voor hen gebeden, en hen geleid gelijk een herder zijn kudde leidt. En nu, daar God hem had gezegd dat hij zijn volk moest verlaten, besloot hij zegenende van hen heen te gaan. Hierin nu, gelijk in vele andere opzichten was hij een voorafbeelding van de Zaligmaker, van Wie geschreven is: „Hij leidde Zijn discipelen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in de hemel.” (Luk. 24 : 50, 51).

Vooreerst kunnen wij deze woorden letterlijk opvatten als de zegen van Mozes over het volk Israë. Hij zag terug op de woestijn, door welke hij hen had geleid, en bemerkte al de schitterende gedenktekenen van de wonderen, welke God voor hen had gewrocht. Hij zag de sterke arm en de uitgestrekte hand, met welke Hij hen uit Egypte had gevoerd. Hij zag hoe de Heere een pad voor hen maakte door de Rode zee, terwijl hun vijanden als lood in de diepte zonken. Hij zag hoe de Heere voor hen uittrok des daags in een wolkkolom, des nachts in een vuurkolom. Hij zag hoe Hij de wateren van Mara had zoet gemaakt. Hij zag hoe Hij hen had gevoed met het manna van boven, hoe de mensen werden gevoed met het brood van de engelen. Hij herinnerde zich hoe hij de rots had geslagen te Rafidim, zodat de wateren daaruit stroomden, hoe hij zijn handen had opgeheven gehouden tot de avond, zodat Israë de overwinning behaalde op Amelek, hoe hij uit Gods eigen hand voor hen de wet had ontvangen. Hij herinnerde zich hoe hij andermaal water voor hen had doen voortkomen uit de harde stenen rots van Meriba, hoe hij in de woestijn de koperen slang had opgericht. En, terugziende op deze hele reeks van veertigjarige wonderen, gedurende welke tijd hun klederen niet waren verouderd, hun voeten niet waren gezwollen, hoe kon hij anders dan hun zijn

zegen te geven? Hij gevoelde de waarheid van hetgeen Bileam heeft gesproken: „Zo wie u zegent, die zij gezegend en vervloekt zij, wie u vervloekt.” (Num. 24 : 9). En nadat hij nu zijn profetische zegen op ieder van de stammen afzonderlijk had gelegd, vat hij het alles samen in deze heerlijke woorden: „Niemand is gelijk God, o Jeschurun!” (vs. 26).

Maar ten tweede kunnen deze woorden ook typisch worden verstaan als de zegen van Mozes over al het volk van God door alle eeuwen heen. Hij, die het Oude Testament aandachtig leest, zal het kunnen zien dat het volk Israël was een typisch volk, dat de uitvoering van de Israëlieten uit Egypte, het leiden van dat volk door de Rode zee, en door de woestijn, en in het beloofde land, alle voorafschaduwingen waren van de weg, langs welke God Zijn uitverkorenen uitvoert uit hun zonden, hen leidt door deze wereld van zonde en ellende, in het hemelse Kanaän, de rust die er overblijft voor het volk van God. Indien dan nu de slavernij, de verlossing, het ongeloof, de vijanden, de moeilijke tochten, de leiding en de rust van het Israëlitische volk typen waren van de handelingen Gods met Zijn verkregen volk tot de laatste van de dagen, dan hebben wij volkomen recht deze woorden te verstaan als de zegen van Mozes, de man Gods, over alle ware kinderen van God. „Welgelukzalig bent u, o Israël! wie is u gelijk? U bent een volk, verlost door de Heere, het schild van u hulp, en die het zwaard is van u hoogheid; daarom zullen zich uw vijanden geveinsdelijk aan u onderwerpen en u zult op hun hoogten treden.” Uit deze woorden trek ik de volgende:

Lering. *Het volk van God is een welgelukzalig volk, omdat zij verlost zijn door de Heere.*

I. Israël is een welgelukzalig volk, omdat zij uitverkoren zijn door de Heere.

1. Dit was waar van het oude Israël. Mozes zegt het hun ronduit: „De Heere heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uw veelheid boven alle andere volken: want u was het wenigste van alle volken. Maar omdat de Heere u liefhad, en opdat Hij hield de eed, die Hij uw vaders gezwoeren had.” (Deut. 7 : 7, 8). Dit is een zeer vreemde zaak, welke de wereld niet kan verstaan, Hij had hen lief omdat Hij hen liefhad, niet omdat zij beter, of groter, of waardiger waren dan enige andere natie, maar omdat Hij hen liefhad. Wonderlijke, vrijmachtige, onverklaarbare liefde! Hij geeft geen verklaring van Zijn daden; zo dan, „het is niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods.” (Rom. 9 : 16).

2. Dit is waar van al het volk Gods ook in onze dagen. David zegt: „Welgelukzalig is hij, die u verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven.” (Psalm 55 : 5). Christus zegt: „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren.” (Joh. 15 : 16). En Paulus zegt: „Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus, gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging van de wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde.” (Ef. 1 : 3, 4).

Ja, mijn vrienden, onze God is een vrijmachtige God: „Zo ontfermt Hij zich dan, over wie Hij wil, en verhardt, die Hij wil.” (Rom. 9 : 18). Iedere gelovige is daarvan een getuige. Is er een gelovige hier? Ik neem u dan tot getuige. Eens was u dood en zonder

enige zorg voor uw ziel, het was u mogelijk u gelukkig te gevoelen in de wereld, hoewel zonder rechtvaardiging, zonder heiligmaking. Wie heeft u aangedreven te vlieden van de toekomende toorn? Hebt u uzelf uit de slaap doen ontwaken? O nee, u weet het maar al te wel dat, indien God u had laten liggen, u graag had willen voortslapen. Evenals de lui aard zou ook u gezegd hebben: „Een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al neerliggende.” (Spr. 6 : 10) Maar Hij deed u ontwaken door Zijn Woord, door Zijn dienstknechten, door Zijn leidingen. Hij wilde u niet loslaten totdat u uitriep: „Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?” (Hand. 16 : 30).

Verder: van de overtuiging van zonde bent u gebracht geworden tot de overtuiging van gerechtigheid, van een ontrust geweten tot de vrede des geloofs. Hoe is dat alles geschied? Bent u uit uzelf tot Christus gekomen, of werd u getrokken door de Vader? U weet maar al te wel, dat u het niet hebt ontvangen van een mens, noch door een mens, maar dat God u gebracht heeft binnen het bereik van Christus. Hij, die het licht heeft doen voortkomen uit de duisternis, heeft gescheen in uw hart, en u gebracht tot het geloof in Jezus, en zo was u behouden; „want niemand kan tot Jezus komen, tenzij dat de Vader hem trekke.” Van het begin tot het einde is het hele werk van u behoud het werk van God. Uit genade bent u zalig geworden, en zo in waarheid: „Welgelukzalig is Hij, die u verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uwe voorhoven.”

Tegenwerping. Wellicht werpt mij iemand tegen dat deze leer tot hoogmoed leidt; dat de leer, door welke een mens gelooft een uitverkoren gunsteling van God te zijn, die mens hoogmoedig maakt.

Hierop antwoord ik dat dit in waarheid zou wezen een roemen tegen de wortel, gelijk er geschreven staat: „Want wie onderscheidt u? en wat hebt gij, dat gij niet hebt ontvangen? En zo gij het ook ontvangen hebt, wat roemt gij, alsof gij het niet ontvangen had?” (1 Cor. 4 : 7). Indien er een gelovige in uw midden is, verzoek ik hem eens te zien naar hen, die in zijn eigen huisgezin nog leven zonder Christus en zonder God in de wereld. Wellicht bent u de enige in uw huis, die de Zaligmaker kent en Hem liefhebt. Zo vraag ik u dan: Wie onderscheidde u? Bent u van nature iets beter dan de uwen, dat u bent uitverkoren en zij niet? Hoe, kunt u dan hoogmoedig zijn? Of, zie rond in uw buurt, en u zult zien dronkenschap en hoererij, u zult horen vloeken en ijdele, ja godslasterlijke taal. Nog eens: Wie onderscheidde u? Of, waarin was u beter dan zij, voordat God uw hart veranderde? Kunt u dan hoogmoedig zijn? Of, zie om u heen in de Roomse kerk en de heidenwereld, verzonken in de diepste duisternis en onkunde, zonder iemand om hun de volle raad Gods tot zaligheid door Jezus bekend te maken. Zie op het negentiende gedeelte van de wereld, dat nog verstoken is van het zuivere licht van het Evangelie, en zeg mij: ‘Wie onderscheidde u?’ Hoe kunt u dan hoogmoedig zijn? Of, sla het oog buiten de gezichteinder dezer wereld, zie neer naar de verblijven van de duisternis en des eeuwigen doods, en aanschouw de gevallen engelen. Aanschouw die machtige wezens, „tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard,” (Judas : 6). Zeg mij: Wie onderscheidde u? Waarin was u van nature beter dan de duivelen? De onbekeerde mensen zijn kinderen van de duivel. Geen neiging is er in het hart van de duivel, die niet gevonden wordt in het hart van iedere natuurlijke mens. En toch is God de duivelen voorbijgegaan, en is gekomen om u te

behouden. God kwam tot u en deed u ontwaken, toen u nog was in de staat van de natuur, en in niets beter dan de duivelen; ja, Hij is de heidenen voorbijgegaan, Hij heeft uw burenen in hun zonden laten liggen, Hij heeft uw eigen kinderen in hun zondeslaap laten blijven. Maar u heeft Hij doen ontwaken.

O, welk een onverklaarbare, verkiezende liefde! Wel mag u met Paulus uitroepen: „O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn oordelen, hoe onnaspeurlijk zijn Zijn wegen!” (Rom. 11 : 33). En maakt dit u hoogmoedig? Is dit alles niet veel meer geschikt u in het stof te doen neerknielen, en u de ogen niet meer te doen omhoog heffen? En maakt u dit niet welgelukzalig? „Welgelukzalig bent u, Israë! wie is u gelijk? U volk, verlost door de Heere!”

Geeft de gedachte u geen blijdschap dat God reeds in liefde aan u heeft gedacht vóór de grondlegging van de wereld? Dat, toen Hij van alle eeuwigheid alleen was, Hij u reeds gaf aan de Zoon om door Hem verlost te worden? „Eer Ik u in uw moeders buik formeerde, heb Ik u gekend; eer u uit de baarmoeder voortkwam, heb Ik u geheiligd.” (Jer. 1 : 5). Geeft de gedachte u geen blijdschap dat de Zoon van God aan u dacht eer de wereld was: „Mijn vermaken waren met de kinderen der mensen.” (Spr. 8 : 31) Dat Hij in de wereld kwam, uw naam op Zijn hart dragende, dat Hij voor u bad in de nacht van zijn doodsangsten: „Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen?” (Joh. 17 : 20). Geeft het u geen blijdschap dat Hij aan u dacht, terwijl Hem het zweet als grote druppelen bloed uit de poriën drong, dat Hij aan u dacht aan het kruis, en dat Hij al dat lijden heeft verdragen voor u, in uw plaats? O, kinderen Gods! Hoever zouden uw harten in heilige verrukking verheven zijn boven de wereld, boven haar drukkende zorgen, boven haar dagelijkse krakelen, boven haar wellustige vermaken, indien u die heilige blijdschap in uw binnenste gevoelde en vasthield, die blijdschap, gegrond op het woord van uw Heere: „Vader, Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld.” (Joh. 17 : 24).

Ongelovige wereld! U verstaat niets van deze blijdschap. Zij is in uw ogen niets dan dolzinnige vermetelheid, en het kan ook niet anders volgens de Bijbel, want een vreemde heeft niets te doen met de blijdschap van de gelovigen. Daarom ook heeft Christus gezegd: „Gijlieden gelooft niet, want u bent niet van Mijn schapen.” (Joh. 10 : 26). Neemt nog dit éne mee naar uw woningen: wij waren eenmaal juist wat u nu bent iedere gelovige zal u dit zeggen wij waren even gevoelloos en ongelovig als u bent. Eenmaal verachtten en bespotten ook wij diegenen, met wie wij nu één zijn in de Heere. Maar God heeft ons wakker geschud, en ons doen vlieden tot Christus, en nu zijn wij verlost en welgelukzalig, wetende dat God ons heeft uitverkoren! Moge dit ook uw geschiedenis worden, dan zult u de kracht verstaan van deze woorden: „Welgelukzalig zijt gij, Israë!”

II. *Israël is een welgelukzalig volk, omdat zij zijn gerechtvaardigd door de Heere.*
„De eeuwige God zij u een woning.” (vs. 27). „Hij is het schild uwer hulp.” (vs. 29).

In de eerste plaats en bovenal is dit waarheid, omdat Christus onze Toevlucht en ons Schild, omdat Christus God is. Van Hem staat geschreven: „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.” (Joh. 1 : 1). En wederom: „Uw troon, o God, is van eeuwigheid; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter van de

rechtmatigheid.” (Hebr. 1 : 8). En wederom: „Alle dingen zijn door Hem geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan samen door Hem.” (Kol. 1 : 16, 17). Op een andere plaats getuigt de Schrift van Hem, dat Hij is God, boven allen te prijzen in van de eeuwigheid.” (Rom. 9 : 5). Wederom noemt Thomas Hem: „Mijn Heere en mijn God.” (Joh. 20 : 28). En Paulus noemt Hem: „God geopenbaard in het vlees.” (1 Tim. 3 : 16). Hij is zo in waarheid „Immanuël, God met ons.” (Jesaja 7 : 14). Hij is de Schepper van de wereld, de God des hemels en van de aarde, de God van de engelen. En dat alle beschrijving te boven gaande Wezen is in de wereld gekomen om zondaren, ook de grootsten, zalig te maken!

En nu, mijn broeders, wenste ik u de noodzakelijkheid aan te wijzen dat die Zaligmaker God moet zijn, en hoe daarop de hele troost en al de blijdschap van de gelovigen gegrond is. Alles wat God doet, is gans en al volmaakt; er is niet het minste gebrek in hetgeen Hij doet. Zo dan ook is alles wat de Zaligmaker gedaan heeft oneindig volmaakt. Hij heeft niet gefeild, en Hij kon niet feilen in hetgeen Hij op zich nam.

1ste. Hij heeft op zich genomen de toorn van God in de plaats van de zondaren te dragen. Van alle eeuwigheid was dat Zijn voornemen, want reeds eer de wereld was, waren „Zijn vermakingen met de kinderen van de mensen.” Tot dit einde nam Hij onze natuur aan, werd Hij „een Man van smarten en verzocht in krankheid.” (Jesaja 53 : 3). Van de kribbe tot het kruis rustte de donkere wolk van de toorn van God op Hem, en in de laatste tijd van Zijn leven werd die wolk op het donkerst, en nochtans leed en verdroeg Hij alles met grote blijmoedigheid. „Hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij.” (Luk. 12 : 50). De beker van toorn van God werd Hem zonder enige inmengsels van genade te drinken gegeven, en nochtans zeide Hij: „De drinkbeker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?” (Joh. 18 : 11). Nu Hij de Zoon van God is, kunnen wij er volkomen zeker van zijn, dat Hij alles heeft geleden wat de zondaren hadden moeten lijden. Was Hij een engel geweest, Hij zou een gedeelte onafgedaan hebben kunnen laten, maar nu Hij God is, kan het niet anders, of Zijn werk moet volkomen zijn. Hij heeft zelf gezegd: „Het is volbracht.” (Joh. 19 : 30) En daar Hij nu God is, die niet liegen kan, zijn wij volkomen zeker, dat al het lijden voldragen is, dat noch Hij, noch Zijn lichaam in eeuwigheid iets meer lijden kan.

2. Maar ook heeft Hij op zich genomen in de plaats van de zondaren de wet van God te gehoorzamen. De mens had niet alleen de wet van God gebroken, maar hij was ook in gebreke gebleven haar te gehoorzamen. En daar de Heere Jezus gekomen is om een volkomen Zaligmaker te zijn, heeft Hij niet slechts de vloek van de gebroken wet gedragen, maar ook in de plaats van de zondaren de wet vervuld. Zijn gehele leven door was het Zijn spijs en Zijn drank de wil van God te doen, en daar Hij nu de Zoon van God is, kunnen wij verzekerd zijn, dat Hij alles gedaan heeft, hetgeen de zondaren hadden moeten doen. Zijn gerechtigheid is de gerechtigheid Gods, zodat iedere zondaar, die deze gerechtigheid aandoet, rechtvaardiger is dan wanneer de mens nooit gevallen was, rechtvaardiger dan de engelen, zo rechtvaardig als God zelf is. „Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig

maakt.” (Rom. 8 : 38).

Zorgeloze zondaren! Deze Zaligmaker nu hebben wij u gedurig gepredikt, deze Goddelijke Verlosser hebt u tot hiertoe onder de voet getreden. U zou het een grote zaak achten, indien de koning zijn troon verliet, en aan uw deur klopte, en u smeekte een weinig goud aan te nemen. Maar o, hoeveel meer is hier! De Koning van de koningen heeft Zijn troon verlaten, en is gestorven, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, en nu klopt Hij aan uw deur. Zorgeloze zondaar, kunt u nog langer weerstand bieden?

Ontwaakte, bekommerde zielen! Deze Zaligmaker hebben wij u gedurig aangeboden ziedaar de toevlucht, de steenrots, die u immer heeft gevolgd. U bent bekommerd over uw ziel. En waarom dan wilt ge u niet in Hem verbergen? Meent u Christus te eren door uw twijfelingen of Zijn bloed en Zijn gerechtigheid wel genoegzaam zijn om u te bedekken? Meent u God te eren door Hem tot een leugenaar te maken en te weigeren het getuigenis te geloven, hetwelk Hij van Zijn Zoon gegeven heeft? Och! twijfel toch niet langer. Morgen mocht het eens te laat zijn. Vliedt als mensen die een eeuwige hel achter zich en een eeuwige toevlucht vóór zich hebben. Neemt de hemel in met geweld. „Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen.” (Luk. 13 : 24).

En u, die om een schuilplaats te vinden tot de Zaligmaker gevloeden bent. „Welgelukzalig bent u, Israël, wie is u gelijk? U bent een volk, verlost door de Heere!” De eeuwige God is uw toevlucht; voor wie zou u dan vervaard zijn? Maar bedenkt het wel blijft in Hem. In de uren van zonde en verzoeking tracht satan immer u uit die toevlucht uit te drijven. Hij zal trachten u te doen twifelen of Christus wel in waarheid God is, of Zijn werk wel volbracht is, of zondaars bij Hem de toevlucht kunnen en mogen nemen, of een afgekeerde zondaar tot Hem mag wederkeren. Maar werpt uw vertrouwen niet weg. Houdt vast aan Christus; dan is ook de eeuwige God u tot een toevlucht. Het moge zijn dat u in de ure des doods een donkere vallei zult moeten doortrekken, het moge zijn dat uw oog geen van de merktekenen van u behoudenis meer ziet, het moge zijn dat u gans verlaten schijnt te zijn, en uitroept: „Al deze dingen zijn tegen mij!” Vliedt ook dan nog als hulpeloze zondaren tot God uw Zaligmaker. Acht niet op de vraag of u vroeger gelovig was of niet. Maar zeg: Ik zal nu geloven. Dan zal het met de avondtijd licht zijn, en stervende zult zij de eeuwige God tot een toevlucht hebben. U zult uw ogen in deze wereld alleenlijk sluiten om ze te openen in een wereld, waar geen twijfel, geen vrees, geen dood meer zijn zal.

III. *Israël is een welgelukzalig volk, omdat het is geheiligd door de Heere.*

„Vanonder eeuwige armen” (vs. 27) en, „die een zwaard is uwer hoogheid” (vs. 29). In het vorige hoofdstuk (vs. 11) vergelijkt God Zijn dragen van Israël bij een arend en zijn jongen: „Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, ze neemt en ze draagt op zijn vlerken, zo leidde hem de Heere alleen, en er was geen vreemd god met Hem.” In de profetieën van Jesaja luidt het: „In al hun benauwdheid was Hij benauwd, en de engel Zijns aangezichts heeft hen behouden; door Zijn liefde en Zijn genade heeft Hij hen verlost, en Hij nam hen op, en droeg hen

al de dagen vanouds.” (Jesaja 63 : 9). Ook zien wij in de geschiedenis van het verloren schaap dat Hij dat schaap niet slechts vindt, maar, „als Hij het gevonden had, legt Hij het op Zijn schouders, verblijd zijnde.” (Luk. 15 5). Ziedaar de ware betekenis van de bovengenoemde woorden uit de tekst: „Vanonder eeuwige armen;” en „die een zwaard is uwer hoogheid.”

Wanneer een jeugdig gelovige tot vrede in Jezus gekomen is, dan begint hij bekommerd te worden over zijn wandel in heiligmaking. Nauwelijks heeft hij de zoete kalmte van de rechtvaardigmaking door het bloed van Christus gesmaakt, of hij begint de bittere bezorgdheid te kennen van een ziel die vreest te zondigen. „Het is waar, zegt hij, „ik ben tot Christus gekomen, en moest vrede hebben. Maar nu begin ik te vrezen dat ik Christus niet zal kunnen belijden voor de mensen. Nu begin ik te zien dat de gehele wereld tegen mij is, dat alle dingen mij tot zonde verlokken; ik vrees dat ik wederom tot de wereld zal terugkeren. Ik vrees dat ik andermaal door haar zal worden verstrikt. Mijn metgezellen hoe zal ik die kunnen weerstaan? En satan hoe kan ik tegen hem de strijd volhouden?”

Dan vangt de jeugdige gelovige meestal aan met een grote menigte voornemens in eigen kracht. Kon hij slechts buiten de verzoeking blijven, en zich afgescheiden houden van de wereld, dan, meent hij, zou hij zichzelf heilig kunnen bewaren. Maar dit doet hem weldra de ongenoegzaamheid van zijn eigen kracht inzien. Zijn voornemens worden alle afgebroken, zijn besluit om voorzichtig en nauwgezet te wandelen vervliegt als rook voor de adem van de verzoeking. En het jeugdige kind van God begint te wenen over de plaag van zijn eigen hart, en uit te roepen: „Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen van het lichaam dezès doods?” (Rom. 7 : 24).

Is er een zodanige onder mijn hoorders, sta mij toe, bid ik u, u een nieuw plan, een veel uitnemender weg voor te stellen. Werp uzelf in de eeuwige armen. Wanneer de zonde in u oprijst, *wanneer* de wereld op u afkomt als een stroom, wanneer de verzoeking u overvalt, klem u dan vast aan en steun op de almachtige Geest, en u bent veilig. Wat doet het kindje, dat, op de grond gezet zijnde om te lopen, gevoelt dat zijn beentjes onder hem buigen, dat het minste windje hem zou omver werpen? Klemt het zich niet vast aan de hand van zijn moeder, en is het wel eer tevreden, voor zij het op haar armen genomen heeft? Zo het niet kan gaan, het is tevreden als het gedragen wordt. Doe ook alzo, zwak kind van God. God heeft u een aangrijpend geloof gegeven, opdat u Christus zou aangrijpen als uw enige en volmaakte gerechtigheid, en zo bent u gekomen tot de vrede van de gerechtvaardigden. Bid nu dat God u geve een onderworpen geloof, opdat ge u aan Hem mag toevertrouwen als uw enige Sterkte, opdat ge u werpen mag in de eeuwige armen. Ga heen en leer wat het zeggen wil: Jehovah onze Gerechtigheid is dezelfde als Jehovah mijn Banier. Dan, maar ook eerst dan, zult u volkomen de betekenis verstaan van de zegen: „Welgelukzalig zijt gij, o Israël; wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door de Heere!”

Tegenwerping. Ik zie, of hoor, of gevoel de Heilige Geest niet; hoe kan ik mij dan in Zijn armen werpen?

Antwoord. Dit is juist wat de Bijbel zegt van het werk van de Geest: „De wind blaast waarheen hij wil, en u hoort zijn geluid, maar u weet niet, vanwaar hij komt, en waar hij

heengaat; zo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is.” (Joh. 3 : 8). U ziet de wind niet; u kent de werktuigen niet die hem doen blazen, en toch spreidt u uw zeilen uit om hem op te vangen. En zo wordt het schip over dikwijls onstuimige zeeën heengevoerd naar de haven van rust. Leun ook zo op de Heilige Geest, al verstaat u ook Zijn werking niet. Hoewel u Hem nu niet ziet, geloof nochtans in Hem, en gij zult u verblijden met een onuitsprekelijke vreugde en volheid van heerlijkheid. U zult over de woeste baren dezer wereldzee worden gedragen naar de haven van de rust.

Nog eens: u weet niet hoe het water van de fontein zich verheft, u verstaat niet waardoor het water gedurig springt. Maar toch gaat u met de emmer naar de bron, en nooit brengt u die ledig terug. Vertrouw zo op de ongeziene hulp van de Geest, zoek dagelijkse hulp voor dagelijkse behoefte, ga met vol vertrouwen tot de bron van de zaligheid, en u zult met blijdschap daaruit water putten. „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.” (Joh. 7 : 37). „Welgelukzalig zijt gij, o Israël; wie is u gelijk?” Wees welgemoed. Wij vertrouwen dat Hij, die een goed werk in u begonnen heeft, dat ook voleindigen zal tot de dag van Christus Jezus.

Maar o, arme zielen die nog buiten Christus bent, voor u is er geen belofte van de Heilige Geest. Alle beloften zijn ja en amen in Christus. Buiten Christus is er geen belofte, niets dan toorn. U hebt geen eeuwige armen om u te ondersteunen en te dragen. U bent vleeselijk, omdat u de Geest niet hebt. Er is geen zonde, waarin u niet zou kunnen vallen. Zonden, waarvoor men zou sidderen en die ons doen verbleken van afgrijzen, kunt u bedrijven. God heeft nergens beloofd u daarvoor te zullen bewaren. U hebt de Heilige Geest niet, u kunt God niet liefhebben, of enig goed werk doen, u kunt niets anders dan zondigen.

Arme zielen! die nog altijd groeit op de wortel van de oude Adam. U kunt geen andere dan kwade vruchten voortbrengen. En het einde zal de dood zijn. O, mocht u heengaan en wenen over uw ellendige staat, en roepen tot God dat Hij u voere tot Zijn welgelukzalig Israël, tot dat volk van God, hetwelk is uitverkoren, gerechtvaardigd, geheiligd en verlost door de Heere!

St. Pieterskerk, 29 jan. 1837.